

Jedn. Identifikátor 669149-RRTV

Naše č. j. RRTV/13318/2024-ale

Sp. zn. RRTV/2024/434/ale
Zasedání Rady 17-2024/poř. č.42

Vyřizuje: Analytický odbor

Datum, místo 19.11.2024, Praha

JUDr. Martin Richter, Ph.D., advokát
Advokátní kancelář Richter & Léko advokáti s.r.o.
Seifertova 2919/12
130 00 Praha 3 – Žižkov

ROZHODNUTÍ

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada), jakožto ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 132/2010 Sb., zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání v platném znění (dále jen zákon č. 132/2010 Sb.), dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. e) a dle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 132/2010 Sb., rozhodla v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.), dne 19. listopadu 2024 takto:

- I. Obviněný poskytovatel Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Kříženeckého náměstí 322/5, Praha 5, PSČ 152 00, se uznává vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. e) zákona č. 132/2010 Sb., kterého se dopustil porušením ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb., a to tím, že nesplnil povinnost do 30 dnů ode dne uplynutí sledovaného období (rok 2023) předložit Radě zprávu o plnění povinnosti podpory evropské tvorby dle § 7 odst. 1 zákona č. 132/2010 Sb. týkající se služby www.barrandov.tv, umístěné na adrese www.barrandov.tv.
- II. Za přestupek se pachateli v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 zákona č. 132/2010 Sb., ustanovením § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., ukládá pokuta ve výši 30.000 Kč. Pokuta je splatná ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí na účet 3754-19223001/0710, variabilní symbol 2024434.
- III. V souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ukládá Rada pachateli povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2 500 Kč. Úhrada nákladů řízení je splatná do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet č. 3711- 19223001/0710, variabilní symbol 2024434.

Odůvodnění:

a) Zahájení přestupkového řízení:

Rada se na svém 4. zasedání konaném dne 12. března 2024 zabývala výsledky analýzy plnění podílu evropské tvorby v katalogu audiovizuální mediální služby na vyžádání ve smyslu § 7 zákona č. 132/2010 Sb. za rok 2023.

Rada požádala poskytovatele Barrandov Televizní Studio a.s., dopisem ze dne 9. ledna 2024, č.j. RRTV/14683/2023- fej, aby do 31. ledna 2024 předložil informace o plnění povinností stanovených § 7 zákona č. 132/2010 Sb.

Poskytovatel Barrandov Televizní Studio a.s. se v rámci jeho podání vedeného pod č.j. RRTV/1510/2024-vra ze dne 31. ledna 2024 odvolal na ústavní právo odepřít výpověď dle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a požadované informace o podpoře evropské tvorby Radě neposkytl.

Rada dospěla k názoru, že postup poskytovatele je nepřijatelný. Odkazem na princip zákazu nucení k sebeobviňování se nelze vyhnout plnění konkrétní zákonné povinnosti poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a tím fakticky eliminovat kontrolní činnost orgánu veřejné moci. Zákon stanoví pravidla pro určitou činnost, zákonem určený orgán jejich dodržování kontroluje, a to vlastní aktivní činností, nebo v součinnosti se subjektem provozujícím danou činnost. V daném případě zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání podrobuje poskytovatele určitým povinnostem a stanoví pravidla pro poskytování služeb na vyžádání (dále AVMSnV). Jsou-li poskytovateli uloženy povinnosti spočívající v regulaci obsahu audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání (v daném případě dodržování stanoveného podílu evropské tvorby), musí zde být účinné kontrolní mechanismy, které umožňují sledovat a vyhodnocovat dodržování daných pravidel a z nedodržování vyvozovat odpovědnost. Dohled nad dodržováním zákona o AVMSnV, stejně jako správní trestání, svěřil zákon Radě v ustanovení § 4 odst. 1 tohoto zákona. **Účelem dohledu a monitoringu není jen postih porušování zákona, ale i zjištění situace v dané oblasti, které je potřebné ke zpracování zprávy předkládané Poslanecké sněmovně podle § 6 odst. 1 zákona o vysílání, nebo které může ústít v ovlivnění státní politiky ve vztahu k vysílání, koncepci jeho rozvoje apod.** (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. prosince 2016, č.j. 2 As 254/2016 Sb.)

Dle ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb., poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání je povinen do 30 dnů ode dne uplynutí sledovaného období předložit Radě zprávu o plnění povinností podle odstavce 1, a nesplní-li ve sledovaném období povinnosti podle odstavce 1, je povinen předložit Radě rovněž odůvodnění, proč tak neučinil.

S ohledem na výše uvedené rozhodla Rada v rámci svého 4. zasedání konaného dne 12. března 2024 upozornit poskytovatele audiovizuální mediální služby na vyžádání www.barrandov.tv, umístěné na adrese www.barrandov.tv, společnost Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 416 93 311, se sídlem Kříženeckého náměstí 322/5, Praha, PSČ 152 00, na porušení ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb., kterého se dopustil tím, že neposkytl Radě údaje o plnění povinností podle § 7 odst. 1 téhož zákona.

Podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb., dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada nezažít řízení o přestupku. Pokud poskytovatel uvedenou povinnost nesplní, bude Rada oprávněna v řízení o přestupku uložit trest v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 132/2010 Sb. **V daném případě byla lhůta k nápravě stanovena na 30 dní ode dne doručení upozornění na porušení zákona.**

Pro možnost uložení sankce byl poskytovatel o tomto poučen. Předmětné Upozornění bylo poskytovateli služby doručeno prostřednictvím datové schránky dne 10. dubna 2024.

V reakci na vydané upozornění poskytovatel zaslal dne 3. května 2024 prostřednictvím datové schránky (č.j. RRTV/5508/2024-vra) toto vyjádření:

V Upozornění Rada postup Provozovatele, který jí s odkazem na zákaz nucení k sebeobviňování odmítl poskytnout požadované informace v lednu tohoto roku, jako nesprávný s tím, že „odkazem na princip zákazu nucení k sebeobviňování se nelze vyhnout plnění konkrétní zákonné povinnosti poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a tím fakticky eliminovat kontrolní činnost orgánu veřejné moci“. Toto hodnocení však podle Provozovatele není případné.

Provozovatel v první řadě uvádí, že na konci pořadů je uváděn údaj o výrobcu i roku výroby. Údaje o plnění kvót, které požadovala po Provozovateli, má tedy k dispozici ze své úřední činnosti (jakkoliv Provozovatel samozřejmě vnímá, že jejich uspořádání a vyhodnocení může být časově náročné). Tvrzení Rady, že Provozovatel svým postupem „fakticky eliminoval [její] kontrolní činnost“, tak podle Provozovatele není na místě. I pokud by tomu však tak bylo, je to podle názoru bezpředmětné – jakákoliv činnost Rady jako orgánu veřejné moci nemůže být nadřazena ústavním právům Provozovatele.

Rada v Upozornění zdůrazňuje „informační“ charakter své žádosti o údaje o plnění kvót evropské tvorby za účelem „zjištění situace v dané oblasti“. I to je však podle Provozovatele irelevantní, neboť důsledkem sdělení informací může být, resp. podle jejich konkrétního obsahu je odpovědnost za přestupek (nesplnění evropských kvót). To přitom Rada sama přiznává přímo v Upozornění. Je také zjevné, že pachatelem přestupku by v takovém případě nemohl být nikdo jiný než Provozovatel. To je však přesně situace, za které je podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu přípustné odmítnout poskytnutí informací s poukazem na zákaz nucení k sebeobviňování.

Pokud by výsledkem předložení dokumentů požadovaných veřejnoprávním orgánem mohlo být obvinění předkládající osoby (v daném případě z trestném činu, ale je nepochybné, že to platí i pro oblast správního trestání – což v mnoha jiných případech akceptovala i přímo Rada), není možné tuto osobu nutit k předložení usvědčujících důkazů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 255/05) – platí totiž, že „nikdo nesmí být nucen k tomu, aby orgánům veřejné moci dodával důkazy proti sobě či jakákoliv sebeusvědčující prohlášení“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 7/2007, ze dne 21. 2. 2007). Vynucování si součinnosti osoby, která je na základě dosud zjištěných skutečností pravděpodobným

pachatelem přestupku, je tak v rozporu se zákazem nucení k sebeobviňování (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08). 3/3 8. Ostatně již historicky bohužel Rada na otevřený přístup Provozovatele reagovala sankcionováním.

Když byl Provozovatel Radou požádán o poskytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby podle zákona o provozování televizního a rozhlasového vysílání za rok 2022, plně jí vyhověl. Takto získané informace pak Rada použila k tomu, že Provozovateli zaslala upozornění na porušení zákona – neplnění kvót evropské nezávislé tvorby mladší pěti let (přípis ze dne 21. 2. 2023, č. j. RRTV/2704/2023-loj, sp. zn. RRTV/2023/252/loj). Upozornění na porušení zákona je přitom nutnou podmínkou pro to, aby mohl být Provozovatel potrestán za přestupek – je tedy zjevné, že dalším krokem Rady bude zahájení řízení o přestupku.

Stejným způsobem Rada vůči Provozovateli ostatně postupovala již v minulosti při řešení podílu pořadů opatřených titulky pro osoby se sluchovým postižením za rok 2021 – Provozovatel byl Radou vyzván ke sdělení informací, tyto poskytl a následně s ním Rada zahájila řízení o přestupku, kde jediným důkazem Rady o údajném porušení ZRTV ze strany Provozovatele byla právě odpověď Provozovatele na žádost Rady o poskytnutí informací.

Podle Provozovatele tedy byly naplněny podmínky pro to, aby Radě odmítl poskytnout požadované informace, a tento jeho postup je zcela v souladu s právními předpisy.

Ostatně pokud by Provozovatel neměl možnost informace odmítnout, jak Rada tvrdí, byl by postaven před neřešitelnou a protiústavní volbu – buď Radě informace poskytnout a vystavit se riziku stíhání za přestupek nesplnění kvót evropské tvorby [tj. přestupku podle § 12 odst. 1 písm. e) části první Zákona], nebo jí informace neposkytnout a vystavit se riziku stíhání za přestupek neposkytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby [tj. přestupku podle § 12 odst. 1 písm. e) části druhé Zákona]. Nepřípuštění odmítnutí poskytnutí informací ze strany Rady tak znamená, že Provozovateli hrozí stíhání za přestupek v každém případě, což je zjevné v rozporu s ustálenou judikaturou nejvyšších soudů (srov. např. rozhodnutí citovaná v odst. 7 tohoto podání).

S reakcí poskytovatele se Rada seznámila na svém 10. zasedání konaném dne 9. července 2024 a dospěla k následujícím závěrům:

Rada konstatuje, že poskytovatelovo jednání je obstrukční, jelikož institut Upozornění na porušení zákona má poskytovatele či provozovatele upozornit, že se dopustil jednání, které je v rozporu se zákonem, přičemž orgán veřejné moci pak stanoví lhůtu pro nápravu protiprávního stavu. Poskytovatel avmsnv má jakožto zapsaný subjekt v Seznamu poskytovatelů avmsnv zákonem dané povinnosti, které podléhají kontrolní činnosti Rady.

Z podání poskytovatele je zřejmé, že informace týkající se plnění povinností dle § 7 odst. 1 zákona č. 132/2010 Sb. nepodal a nepodá z důvodu toho, že informace, kterou by podal, by byla v rozporu se zákonem předepsanou povinností, tedy že poskytovatel nesplnil minimální 30 % poměr evropské tvorby a tím by se vystavil zahájení přestupkového řízení. Poskytovatel svým podáním potvrdil, že úmyslně zprávu nepodal s tím, že se tak nehodlá vystavovat případnému riziku zahájení přestupkového řízení. Poskytovatel však nevzal v potaz, že samotné nepodání zprávy Radě týkající se evropských kvót, je protiprávní a že již tato skutečnost zakládá důvodu k zahájení správního řízení. O tomto byl poskytovatel dostatečně poučen ve vydaném Upozornění na porušení zákona.

Poskytovatelovo svévolné jednání je patrné i v následující části vyjádření: *Provozovatel v první řadě uvádí, že na konci pořadů je uváděn údaj o výrobcí i roku výroby. Údaje o plnění kvót, které požadovala po Provozovateli, má tedy k dispozici ze své úřední činnosti (jakkoliv Provozovatel samozřejmě vnímá, že jejich uspořádání a vyhodnocení může být časově náročné). Tvrzení Rady, že Provozovatel svým postupem „fakticky eliminoval [její] kontrolní činnost“, tak podle Provozovatele není na místě. I pokud by tomu však tak bylo, je to podle názoru bezpředmětné – jakákoliv činnost Rady jako orgánu veřejné moci nemůže být nadřazena ústavním právům Provozovatele.*

Ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb. ukládá poskytovateli povinnost předložit zprávu o plnění evropských kvót i v případě, že zákonem předepsané kvóty nesplnil, a to navíc s odůvodněním, proč tak neučinil.

Argumentace poskytovatele, že Rada si může kýžené informace obstarat sama, je ukázkou obstrukčního jednání nerespektující výše uvedenou poskytovatelovu povinnost. Navíc je třeba zdůraznit, že k přístupu do služby www.barrandov.tv je třeba pořídit předplatné (zdarma jsou dostupné pouze některé pořady). Poskytovatel tak v podstatě tvrdí, že si Rada má obstarat a platit předplatné jeho služby, aby pak v jejím rámci mohla zjišťovat zastoupení evropských děl.

Stanovená zákonná povinnost poskytovat data o podpoře evropské tvorby směřuje k zefektivnění a hospodárnosti kontrolní činnosti Rady. Per analogiam uijme příkladu, kdyby poskytovatel rezignoval na jeho povinnost Radě písemně oznámit změnu evidovaných údajů, přerušení nebo ukončení poskytování audiovizuální mediální služby na vyžádání s tím, že Rada je schopna v rámci svého interního šetření si takovéto informace obstarat bez poskytovatelova přičinění.

Stěžejní je v tomto případě i ustanovení § 6 odst. 5 zákona č. 132/2010 Sb.

Poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání je povinen na písemnou výzvu poskytnout Radě vyjádření a informace nezbytné k výkonu její působnosti podle § 4 odst. 2 písm. d) a e) a § 15.

Poskytovatel byl zapsán do Seznamu poskytovatelů avmsnv na základě jeho rozhodnutí, vstoupil do tohoto právního vztahu dobrovolně, přičemž o jeho právech a povinnostech byl poučen. Pokud poskytovatel nechce nadále plnit zákonem stanovené povinnosti, které jsou spjaty s poskytováním jeho avmsnv, má možnost tuto jeho činnost ukončit a požádat Radu o Výmaz ze Seznamu. Pokud nadále chce poskytovat předmětnou službu, musí respektovat zákonem předepsané povinnosti, které je Rada povinna dodržovat též.

Poskytovatelův argument, že Rada požaduje po něm informace, a že poskytnutí takových informací je v rozporu s jeho ústavním právem, by tak činil ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb. ve spojení s § 6 odst. 5 téhož zákona nesmyslným. Poskytovatel by tak poskytoval součinnost (odpovídal na žádosti o vysvětlení, či reagoval na Výzvy Rady) jen v případech, kdyby měl jistotu, že nepochybil v rámci zákona o avmsnv. Pokud by takové stanovisko zaujali i další poskytovatelé, jenž Rada vede v Seznamu, pozbyla by kontrolní činnost Rady efektivity a tato činnost by byla deformována svévolným jednáním nepoctivých poskytovatelů.

V rámci správního řízení, na kterém má účastník řízení vlastní zájem se setkáme s pojmem součinnosti účastníka se správním orgánem. Tato zásada se prolíná v zásadě všemi správními řízeními, byť v určitých více či méně odlišných podobách, podle odvětví správního práva, ve

kterém je správní řízení vedeno. V řízení v zásadě veškeré podklady, potřebné pro vydání rozhodnutí ve věci, opatřuje správní orgán. Alespoň mu je to uloženo za povinnosti správním řádem. Pokud to nemůže ohrozit účel řízení, může správní orgán připustit, aby podklady pro rozhodnutí předložil účastník řízení. Spolupracovat se správním orgánem je především v zájmu účastníka, aby bylo dosaženo co nejefektivnějšího vyřízení věci. **Zásadu součinnosti popisuje Nejvyšší správní soud jako vzájemnou spolupráci účastníků řízení a správních orgánů, aby bylo dosaženo smyslu a účelu zákona a také rychlejšího vyřízení věci.** Úmyslnou obstrukcí může být účastníkovou nechuť spolupracovat, pokud je správním orgánem například vyzván k doplnění své žádosti, případně doplnění či opravě jiného úkonu, vykonávanému ve správním řízení.¹

Zrekapitulujme, že k porušení zákona dochází samotným nepodáním zprávy, nesplnění kvót evropské tvorby je pak případným dalším porušením zákonné povinnosti.

Velmi podstatné je v dané souvislosti zdůraznit, že Rada po poskytovateli nepožaduje údaje o naplňování evropské tvorby pouze proto, aby jej vzápětí mohla „vytrestat“ uložením pokuty (jak poskytovatel naznačuje), ale primárně z toho důvodu, že tyto údaje jsou dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., povinnou součástí výroční zprávy Rady (Rada je povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která obsahuje informaci o podpoře evropské tvorby a o důvodech případného nedosažení stanovených podílů v televizním vysílání, včetně informace o podpoře tvorby evropských děl při poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání).

Obdobnou povinností je pak Rada svázána i ve vztahu k Evropské komisi, které je povinna v pravidelných intervalech předkládat zprávu o podpoře evropské tvorby v televizním vysílání a službách na vyžádání.

Primárním účelem požadavku na předložení údajů o evropské tvorbě jsou tak právě zmíněné okolnosti, nikoli to, že Rada by pouze bez dalšího sbírala podklady pro případné následné potrestání poskytovatele.

Poskytovatel dále namítá, že Rada na jeho dříve vstřícný přístup reagovala tím, že jej vzápětí sankcionovala. Připomíná uložení upozornění na porušení zákona za neplnění kvót evropské nezávislé tvorby mladší pěti let za rok 2022. Je však třeba zdůraznit, že upozornění na porušení zákona není žádnou sankcí; není ani rozhodnutím, neboť nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti osoby, nejsou s ním spojeny žádné právní účinky (blíže viz rozsudek NSS ze dne 6. srpna 2009, č.j. 6 As 46/2008, ze dne 22. září 2011, č.j. 6 As 28/2011, č.j. 6 As 29/2011 a řada dalších).

S ohledem na vše shora uvedené Rada tedy zahájila s poskytovatelem řízení o přestupku z moci úřední, neboť nesplnil povinnost do 30 dnů ode dne uplynutí sledovaného období předložit Radě zprávu o plnění povinnosti podpory evropské tvorby dle § 7 odst. 1 zákona č. 132/2010 Sb., čímž mohl porušit § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010 Sb.

¹ Novotný, M. Obstrukce a zneužití práva ve správním řízení. Brno: Masarykova Univerzita, 2021.

Oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo poskytovateli doručeno dne 21. července 2024 a tímto dnem bylo zahájeno řízení o přestupku v dané věci.

Rada stanovila poskytovateli lhůtu 30 dní pro písemné vyjádření.

Dne 2. srpna 2024 byla Radě doručena žádost právního zástupce poskytovatele o nahlédnutí do spisu sp. zn. RRTV/2024/434/ale a o prodloužení lhůty k vyjádření k Oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 9. července 2024, vedené pod č. j. RRTV/8107/2024-ale, dané spisové značky, a to na 30 dnů ode dne nahlédnutí do spisu. Obsah spisového materiálu Rada právnímu zástupci zaslala dne 22. srpna 2024 a žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření vyhověla, tedy ji prodloužila do 21. září 2024.

b) vyjádření obviněného:

Dne 20. září 2024 bylo Radě doručeno vyjádření obviněného, kde uvedl následující:

Obviněný zdůrazňuje, že princip zákazu nucení k sebeobviňování, artikulovaný ve výše uvedených ustanoveních předpisů nejvyšší právní síly, se uplatní nejen v trestním právu, ale i v oblasti správního trestání (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010) a dokonce i v řízeních netrestního charakteru (srov. PRÁŠKOVÁ, H.: Princip nemo tenetur v kontrolním procesu. In: Správní právo. Praha: Ministerstvo vnitra České republiky. č. 5/2012, s. 287). Zákaz nucení k sebeobviňování je tedy podle názoru Obviněného všeobírající a uplatní se ve vztahu ke všem jednáním, která by mohla vést k usvědčení dotazovaného subjektu z trestného činu nebo přestupku.

Tato široká aplikovatelnost zákazu nucení k sebeobviňování je přitom zásadní. Pokud právní úprava ukládá osobě peněžitou sankci či jiné nepříznivé důsledky za nesplnění povinnosti poskytnout určité informace, fakticky se tím „*vychyluje rovnováha mezi subjekty řízení, kde orgán veřejné moci takto získává procesní výhodu tím, že disponuje monopolem k vynucení své vůle*“. Právě v reakci na to je „*v právních řádech demokratických států uplatňována zásada vyjádřená slovy nemo tenetur se ipsum accusare čili nikdo není povinen sám sebe obviňovat, nebo obšírněji nemo tenetur edere instrumenta contra se, tedy nikdo není povinen vydat důkaz proti sobě*“ (MATES, P. – PÚRY, F.: Zákaz nucení k sebeobviňování.

Advokátní deník, 27. 3. 2019. Dostupné z: <https://advokatnidenik.cz/2019/03/27/zakaz-nucenik-sebeobvinovani/>.

Správní orgán v Oznámení o zahájení řízení uvedl, že „*odkazem na princip zákazu nucení k sebeobviňování se nelze vyhnout plnění konkrétní zákonné povinnosti poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a tím fakticky eliminovat kontrolní činnost orgánu veřejné moci*“ a že by aplikace principu *nemo tenetur* na povinnost dle § 7 odst. 3 zákona o audiovizuálních mediálních službách činila předmětné ustanovení „*nesmyslným*“

Tento argument je podle názoru Obviněného lichý, neboť vynětí ze zákonné povinnosti je podstatou principu *nemo tenetur*. To je zjevné již jen ze srovnání s příkladnými situacemi, ve kterých se tento princip uplatní dokonce na základě výslovného ustanovení zákona – ať už jde o povinnosti stanovené správním řádem (zejm. povinnost poskytnout součinnost dle § 50 odst. 2

správního řádu, svědčit dle § 55 odst. 1 správního řádu či poskytnout vysvětlení dle § 137 odst. 1 správního řádu), trestním řádem (zejm. povinnost obviněného z trestného činu vypovídat dle § 33 odst. 1 trestního řádu, povinnost předložit nebo vydat věc dle § 78 odst. 1 trestního řádu či povinnost svědčit dle § 97 trestního řádu).

Ostatně pokud by Obviněný neměl možnost informace odmítnout, jak Správní orgán tvrdí, byl by postaven před neřešitelnou a protiústavní volbu – buď Správnímu orgánu informace poskytnout a vystavit se riziku stíhání za přešůpek nesplnění kvót evropské tvorby [tj. přešůpku podle § 12 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona č. 132/2010 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o audiovizuálních mediálních službách“) spočívající v nesplnění kvót evropské tvorby], nebo jí informace neposkytnout a vystavit se riziku stíhání za přešůpek neposkytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby [tj. přešůpku podle § 12 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 7 odst. 3 zákona o audiovizuálních mediálních službách]. Nepřipuštění odmítnutí poskytnutí informací ze strany Správního orgánu tak znamená, že Obviněnému hrozí stíhání za přešůpek v každém případě, což je zjevně v rozporu s ustálenou judikaturou nejvyšších soudů (srov. např. rozhodnutí citovaná Obviněným v tomto vyjádření). Obviněný si nedokáže dost dobře představit, jak by taková situace mohla nepředstavovat nucení k sebeobviňování.

Správní orgán svůj postup v Oznámení o zahájení řízení dále obhájí tím, že po Obviněném „nepožaduje údaje o naplňování evropské tvorby pouze proto, aby jej vzápětí mohl „vytrestat“ uložením pokuty [...], ale primárně z toho důvodu, že tyto údaje jsou [...] povinnou součástí výroční zprávy Rady“.

Motivace Správního orgánu je však irelevantní. Právo Obviněného odepřít poskytnutí požadovaných informací a dokumentů podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se aktivuje již pouhou možností následného uložení nepříznivého následku. Existenci takové možnosti přitom Správní orgán nemůže popřít, neboť mimo jiné nevyhrazení stanoveného podílu vysílacího času pro evropská díla a nezajištění jejich zvýraznění představuje přešůpek, za který lze uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč [srov. § 12 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o audiovizuálních mediálních službách]. Není přitom třeba, aby se jednalo o jediný (možný) následek, a už vůbec není třeba, aby tento následek nastal s jistotou.

Je také zjevné, že pachatelem takového přešůpku by v takovém případě nemohl být nikdo jiný než Obviněný. To je však přesně situace, za které je podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu přípustné odmítnout poskytnutí informací s poukazem na zákaz nucení k sebeobviňování. Pokud by výsledkem předložených požadovaných veřejnoprávním orgánem mohlo být obviňování předkládající osoby (v daném případě z trestným činu, ale je nepochybné, že to platí i pro oblast správního trestání – což v mnoha jiných případech akceptovala i přímo Rada), není možné tuto osobu nutit k předložení usvědčujících důkazů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 255/05) – platí totiž, že „nikdo nesmí být nucen k tomu, aby orgánům veřejné moci dodával důkazy proti sobě či jakákoliv sebeusvědčující prohlášení“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 7/2007, ze dne 21. 2. 2007). Vynucování si součinnosti osoby, která je na základě dosud zjištěných skutečností pravděpodobným pachatelem přešůpku, je tak v rozporu se zákazem nucení k sebeobviňování (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08).

Naopak pokud by obstarání důkazů za účelem pozdějšího zahájení tohoto přestupkového řízení bylo cílem činnosti Správního orgánu, představoval by jeho postup porušení zákazu nedovolené provokace (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 5. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1142/2015) a všechny takto získané podklady by byly absolutně neúčinné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.02.2017 sp. zn. 11 Tdo 1385/2016).

Obviněný navíc připomíná, že historicky Správní orgán na poskytnutí informací (v daném případě o výši podílu pořadů zpřístupněných osobám se sluchovým a zrakovým postižením) reagoval přesně tím způsobem, kterého se Obviněný obává – nejdříve Obviněnému zaslal upozornění na porušení zákona (vizte přípis ze dne 21. 2. 2017, č. j. RRTV/4246/2017-loj) a následně s ním zahájil řízení o přestupku (vizte řízení vedené pod sp. zn. RRTV/2022/364/beh).

Správní orgán v Oznámení o zahájení řízení dále poukazuje na zásadu součinnosti účastníka se správním orgánem. Ta však primárně působí směrem od správních orgánů k účastníkům řízení, ne naopak. Ve správním řádu je vyjádřena řadou povinností správních orgánů, které mají naopak ulehčit život účastníkům řízení (resp. ne jen jim, ale všem dotčeným osobám) – zejm. povinností poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech (srov. § 4 odst. 2 správního řádu), povinností uvědomit dotčené osoby o úkonu s dostatečným předstihem (srov. § 4 odst. 3 správního řádu), povinností umožnit dotčeným osobám uplatňovat práva a oprávněné zájmy (srov. § 4 odst. 4 správního řádu) a povinností postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co nejméně zatěžovat a opatřovat podklady přednostně s využitím úřední evidence, do níž má přístup (srov. § 6 odst. 2 správního řádu) [srov. JEMELKA, L. – PONĎĚLÍČKOVÁ, K. – BOHADLO, D.: Správní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 4 a 6]. Pokud jde o směr od účastníka ke správnímu orgánu, sám Správní orgán zdůrazňuje, že se to týká řízení, na kterých má účastník vlastní zájem – tedy řízení zahájených na žádost účastníka (ostatně tomu odpovídají i příklady jednání, které Správní orgán považuje za obstrukční). Ze zásady součinnosti nelze jakkoliv dovozovat povinnost Obviněného dodávat Správnímu orgánu důkazy proti sobě samému.

Správní orgán se v Oznámení o zahájení řízení konečně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016-39, který však podle názoru Obviněného není na toto řízení o přestupku aplikovatelný.

Na soudní rozhodnutí nelze nahlížet jako na věčně platnou absolutní pravdu. Soudní rozhodnutí vždy odráží pouze aktuální právní stav a společenské hodnoty, které však nejsou v žádném případě konstantní, ale naopak procházejí v průběhu času neustálým vývojem, což musí nutně vést k vývoji interpretace a postoje soudů ke zkoumaným případům a pojetí spravedlnosti.

Soudní rozhodnutí, na které se odkazuje Správní orgán, bylo vydané před účinností zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích a řízeních o nich (dále jen „PřesZ“), kterým došlo k zásadní rekonstrukci správního trestání (takové, že se k řadě otázek musel vyjadřovat dokonce Ústavní soud, srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

PřesZ, účinný od 1. 7. 2017 nově obsahuje poměrně ucelenou právní úpravu přestupků podnikajících fyzických osob a osob právnických. Před jeho přijetím například neexistovala právní úprava zániku odpovědnosti právnických osob za správní delikt. Také právní úprava správních sankcí a zásad pro jejich ukládání byla zcela roztržštěná. Některé naprosto zásadní instituty bylo nutné analogicky dovozovat z jiných právní odvětví, nejčastěji z práva trestního. Jejich absence

pouze dokreslovala stav, ve kterém se nacházela právní úprava správních deliktů právníků a podnikajících fyzických osob před přijetím nového PřesZ. Soudní rozhodnutí citovaná správním orgánem byla poplatná tehdejšímu neutěšenému právnímu stavu.

S ohledem na zásadní změnu právní úpravy správního trestání tak podle Obviněného není možné automaticky aplikovat závěry starší judikatury zmíněné Správním orgánem na současné právní poměry (tj. i na případ Obviněného). Podle Obviněného je nutné na jednotlivé problematiky nahlížet prizmatem nového PřesZ, jehož ustanovení je také nutné zasadit do kontextu celého právního řádu.

I bez výše uvedeného by však citované rozhodnutí nebylo aplikovatelné, neboť řešilo otázku vydání již existujících dokumentů. Dokumenty, jejichž vydání Správní orgán po Obviněném požadoval, však v současné době neexistují. Za účelem jejich poskytnutí by je Obviněný musel ad hoc vytvořit. Této skutečnosti si Správní orgán musel být vědom, neboť v rámci „*Výzvy k doložení údajů o podílu evropské tvorby v katalogu audiovizuální mediální služby na vyžádání*“ ze dne 9. 1. 2024, č. j. RRTV/14683/2023-fej, vznesl konkrétní požadavky na obsah a strukturu požadovaného dokumentu (resp. požadoval vyplnit přímo jím připravený formulář), tedy vyžadoval, aby poskytovatelé vytvořili dokument konkrétně vyhovující jeho specifickým požadavkům.

Nadto se dané případy týkaly situace, kdy se orgánu dohledu nenabízí žádný jiný způsob, kterým by si mohl informace obstarat bez součinnosti dotazovaného subjektu. Jinými slovy, orgán dohledu byl v řešených případech zcela odkázán na aktivitu povinného subjektu na konci pořadů je uváděn údaj o výrobcí i roku výroby. Tak tomu však v případě tohoto řízení není.

Správní orgán televizní vysílání monitoruje kontinuálně – údaje o plnění kvót, které požadoval po Obviněném, má tedy k dispozici ze své úřední činnosti. Tvrzení Správního orgánu, že by akceptací postupu Obviněného „*pozbyla kontrolní činnost Rady efektivit*“, tak podle Obviněného není na místě. Obviněný po Správním orgánu nepožaduje (jak tvrdí Správní orgán), aby si za účelem monitoringu zaplatil předplatné služby barrandov.tv. Jak uvádí sám Správní orgán, řada pořadů je dostupná zdarma. Podle názoru Obviněného je přesnější, že zdarma dostupné jsou téměř veškeré pořady – pořady, které jsou dostupné pouze v rámci předplatného, jsou v zásadě pouze pořady zpravodajské, které jsou pro určení podílu evropské tvorby stejně irelevantní (srov. § 7 odst. 1 zákona o audiovizuálních mediálních službách).

I pokud by tedy vyžádané informace Obviněný Správnímu orgánu neposkytl, může se k nim Správní orgán sám dostat – ostatně by tak činil stejnou cestou, jako sám Obviněný, tedy analýzou obsahu vysílání, jeho tříděním, posouzením a následným výpočtem podílu evropské tvorby z celkového vysílacího obsahu. Požadavek, aby za něj tuto součást kontrolní činnosti pod pohrůžkou sankce (navíc likvidační) vykonal Obviněný, je dle Obviněného nejen nepřiměřený a neopodstatněný, ale hlavně protiústavní.

Per analogiam argumentace Správního orgánu situací, kdy poskytovatel neoznámí Správnímu orgánu písemně změnu evidovaných údajů, přerušení nebo ukončení poskytování audiovizuální mediální služby, je podle názoru Obviněného nepřiléhavá – v takové situaci totiž poskytovateli hrozí stíhání za přestupek jen tehdy, pokud informaci Správnímu orgánu nesdělí včas, ne když mu je sdělí včas. Obviněný však byl postaven před neřešitelné dilema, že mu stíhání za přestupek hrozí v každém případě.

Obviněný je přesvědčen, že vynucování si vytvoření dokumentu obsahujícího informace, které by jej mohly usvědčit ze spáchání přestupku, pod pohrůžkou zahájení přestupkového řízení, je v rozporu s principem *nemo tenetur se ipsum accusare*, resp. *nemo tenetur edere instrumenta contra se*, a jako takové je nepřípustné.

Obviněný tedy uzavírá, že má za to, že poskytnutí informací a dokumentů odepřel po právu a že postup Správního orgánu porušuje jeho ústavně zaručená práva. Jednání Obviněného tedy nemůže být hodnoceno jako protiprávní – a proto ani nemůže naplnit znaky přestupku (ať už formální či snad materiální stránky) dle § 12 odst. 1 písm. e) zákona o audiovizuálních mediálních službách.

Závěrem si Obviněný dovoluje uvést, že implikace Správního orgánu, že výkon ústavně zaručených práv Obviněným představuje z jeho strany obstrukční nebo dokonce nepoctivé jednání, nepovažuje za adekvátní. Obviněný na žádosti Správního orgánu reaguje spolehlivě a včas a, pokud nejsou podle jeho názoru splněny podmínky pro odepření podání vysvětlení, také samozřejmě věcně. Stejně tak Obviněný pečlivě studuje případná upozornění na porušení zákona a intenzivně pracuje na tom, aby se je v požadovaném rozsahu implementoval do svého fungování. Podle názoru Obviněného je zřejmé, že Obviněný není žádný „programový odpírač“ – o tom ostatně svědčí jeho postup v tomto řízení (a i jiných řízeních vedených s ním Správním orgánem). O to spíše po něm nelze vymáhat, aby se vzdal svých ústavně zaručených práv.

Obviněný navrhuje, aby Správní orgán rozhodl tak, že se řízení zastavuje, neboť skutek, o kterém se řízení vede, není přestupkem.

c) další postup v řízení o přestupku:

Dne 30. září 2024 bylo obviněnému doručeno Oznámení o ukončení sbírání podkladů pro rozhodnutí, v jehož rámci mu byla stanovena lhůta 20 dní pro vyjádření.

Dne 22. října 2024 bylo Radě doručeno vyjádření obviněného, kde v zásadě pouze shrnul a zrekapituloval svou předchozí argumentaci ze dne 19. září 2024.

Správní uvážení Rady:

Obviněný poskytovatel ve svém vyjádření v řízení ze dne 22. října 2024 opakuje svou argumentaci týkající se zákazu nucení k sebeobviňování, kterou již uvedl ve své reakci k uloženému upozornění (viz výše). Rada je však nadále nucena trvat na právním názoru, že zákaz nucení k sebeobviňování v posuzovaném případě nelze uplatnit.

Princip zákazu nucení k sebeobviňování se aplikuje nejen v trestním právu, ale i v oblasti správního trestání, potažmo některých řízeních netrestního charakteru. Nelze akceptovat, že uvedená zásada je, jak uvádí obviněný, „všeobjímající“ a že by se měl uplatnit „ve vztahu ke všem jednáním, která by mohla vést k usvědčení dotazovaného subjektu“.

Jednou ze základních činností v rámci veřejné správy je kontrolní činnost. I v této oblasti se vyskytla snaha některých subjektů k dovolávání se zásady zákazu sebeobviňování, zejména když

důsledkem kontrolní činnosti bylo zjištění pochybení, a následné zahájení správního řízení. Ústavní soud opakovaně ve své rozhodovací praxi tento závěr odmítá. Kontrolovaný subjekt je povinen se kontrole podrobit, a vydání dokumentů není prostředkem sebeobviňování, ale nástrojem veřejnoprávní kontroly.² Obdobně jako v řízení dle daňového řádu, dle ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna poskytnout kontrolnímu orgánu součinnost.³

Samotná povinnost předložení existujících dokumentů tak není sebeobviněním, neboť účastník řízení se může v následném řízení hájit a předložené listiny či jejich význam zpochybnit.⁴

Ostatně kontrolní činnost je prováděna právě za účelem předcházení protiprávnímu jednání, případně odhalování takového jednání, pokud k němu došlo. Pokud by soudy dospěly k opačnému závěru, došlo by k popření smyslu kontrolní činnosti.

Jakožto obdobný případ můžeme uvést Českou národní banku, jejíž dohledová činnost by se stala prakticky zcela bezzubou, neboť by fakticky nedisponovala žádnými pravomocemi, jak tuto činnost efektivně vykonávat.⁵

Nejvyšší správní soud ve shodě s judikaturou Ústavního soudu tento názor zastává, když například v rozsudku ze dne 18.12.2013, sp. zn. 4 As 143/2013-35 konstatuje, že povinnost předložit kontrolnímu orgánu na vyzvání doklady, které je dle zákona kontrolovaný subjekt povinen mít u sebe ve vozidle, nelze považovat za porušení čl. 37 odst. 1 Listiny. Pokud by takový výklad měl být akceptován, tj. kontrolní orgán by se musel spolehnout na pouhé prohlášení kontrolovaného, že veškeré doklady má v pořádku, pak by to znamenalo úplné popření institutu kontroly.⁶

K mezím zákazu sebeobviňování při výkonu kontrolní činnosti se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 – 52, v němž odkázal na judikaturu soudů Evropské unie: *„Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníckými osobami v řízení o správním deliktu vytyčil ve své judikatuře Tribunál (dříve Soud prvního stupně) i Soudní dvůr Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr). Odkazovaná judikatura se týká ochrany hospodářské soutěže, nicméně závěry o aplikaci uvedené zásady lze využít i pro širší právní oblast správního trestání. Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, zejména rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10 1989, Orkem v. Komise (374/87, Recueil) a rozsudku Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise (T112/98), že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to tehdy, když mohou*

²WANTOCHOVÁ, Kateřina. *Zákaz sebeobviňování ve správním řízení*. Diplomová práce. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta. 2020. Dostupné z: https://is.muni.cz/th/bt0xd/DP_zakaz_sebeobvinieni.pdf

³ § 10 odst. 2 zákona 215/2012 Sb., o kontrole: „Kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.“

⁴ Usnesení Ústavního soudu ze dne 03.04.2017, sp. zn.: I. ÚS 529/17

⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu – senátu (ostatní) ze dne 11. 8.2015, sp. zn. 6 As 159/2014–52

⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu – senátu (ostatní) ze dne 18.12.2013, sp. zn. 4 As 143/2013–35

sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu.

Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci. Ve vztahu k sebeobviňování formuloval Tribunál důležitý závěr: „Povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonáváje tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise.“

Z uvedeného též plyne, že účastníkovi řízení lze v takové situaci přiznat právo nevypovídat jen do té míry, do jaké by byl nucen poskytnout odpovědi, které by ho dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, které přísluší prokázat správnímu orgánu. Po účastníkovi řízení nelze požadovat, aby přiznal své protiprávní jednání či jinak své jednání či předložené podklady právně hodnotil. Pouhým vyžádáním skutkových vyjádření a již existujících listin a záznamů tedy nebyl v nyní posuzovaném případě stěžovatel nucen k sebeobvinění a jeho právo na spravedlivý proces zůstalo zachováno. ...“

Výše uvedená citace soudního rozhodnutí vyvrací argument poskytovatele, tedy že by princip nemo tenetur měl být zcela bezbřehý a měl by tak prakticky dopadat na jakoukoli povinnost poskytovatele avmsnv vůči správnímu orgánu. To však neznamená, že se daná zásada neuplatní v případech například u poskytnutí podání vysvětlení či povinnosti obviněného vypovídat apod. Je však nutné odmítnout, že by se princip zákazu nucení k sebeobviňování uplatnil ve všech případech, kdy by obviněnému hrozily jakékoli nepříznivé důsledky za nesplnění zákonné povinnosti.

Obviněný namítá, že pokud by neměl možnost informace o evropské tvorbě Radě poskytnout, byl by postaven před neřešitelnou a protiústavní volbu – buď by Radě informace poskytl a vystavil by se riziku stíhání za přešoupek dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona č. 132/2010 Sb., nebo by informace neposkytl a vystavil by se stíhání za přešoupek dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 7 odst. 3 zákona č. 132/2010Sb. Obviněný se tedy domnívá, že mu hrozí stíhání za přešoupek v každém případě.

Obviněný ovšem opomíjí existenci ještě třetí možnosti, a sice že by uvedené informace Radě poskytl a ty by byly v souladu se zákonem. Obviněný jakožto poskytovatel avmsnv a též provozovatel televizního vysílání, by si měl být vědom, že poskytování avmsnv a provozování vysílání na základě licence udělené Radou s sebou nese nejen právo tuto službu poskytovat/ vysílání provozovat, ale současně celou řadu povinností dle zákona č. 132/2010 Sb. a zákona č. 231/2001 Sb. Obviněný by se tedy neměl smířit s tím, že povinnosti týkající se evropské tvorby bude lhotejně opakovaně porušovat, a následně v podstatě napadat správní orgán, že jej chce za tato porušení „vytrestat“. Obviněný jakožto profesionál ve svém oboru by měl být schopen po všech stránkách, tzn. po stránce technické, finanční a organizační zajistit, aby služba byla poskytována v souladu se zákonem, potažmo, aby vysílání probíhalo v souladu se zákonem i udělenou licencí.

Obdobnou problematikou se zabíral i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 23. června 2016, č.j. 8A 57/2016, kdy se s velmi podobnou námitkou vypořádal následovně:

*„Přistoupit na výklad a závěry žalobkyně by totiž znamenalo v podstatě suspendovat jakékoliv kontrolní pravomoci veřejnoprávní povahy, protože by nebylo možno vykonávat například daňovou kontrolu podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, kontroly podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, nebo podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů. **Společným prvkem kontrolních pravomocí orgánů veřejné správy je totiž též oprávnění těchto orgánů požadovat na kontrolovaných subjektech jednak strpění takové kontroly všude tam, kde vykonávají svou činnost, a jednak předložení dokumentů nejrůznější povahy, které s výkonem kontrolované činnosti souvisejí; tomuto oprávnění pak koresponduje povinnost kontrolovaných subjektů těmto požadavkům vyhovět.**“⁷*

Rada je tedy přesvědčena, že pokud požaduje po poskytovateli údaje týkající se evropských děl, není tím prolomen princip zákazu nucení k sebeobvinění.

Přitom je třeba říci, že se zdaleka nejedná o jedinou povinnost poskytovatele avmsnv; obdobně jsou poskytovatelé povinni předkládat Radě údaje o mediální gramotnosti, zpřístupňování vysílání osobám se zrakovým a sluchovým postižením atd.

Obviněný dále ve svém vyjádření uvedl, že motivace správního orgánu k získání uvedených dat není relevantní. Obviněný připomněl, že *historicky Správní orgán na poskytnutí informací (v daném případě o výši podílu pořadů zpřístupněných osobám se sluchovým a zrakovým postižením) reagoval přesně tím způsobem, kterého se Obviněný obává – nejdříve Obviněnému zaslal upozornění na porušení zákona (vizte přípis ze dne 21. 2. 2017, č. j. RRTV/4246/2017-loj) a následně s ním zahájil řízení o přestupku (vizte řízení vedené pod sp. zn. RRTV/2022/364/beh).*

Je však třeba zdůraznit, že upozornění na porušení zákona není žádnou sankcí; není ani rozhodnutím, neboť nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti osoby, nejsou s ním spojeny žádné právní účinky (blíže viz rozsudek NSS ze dne 6. srpna 2009, č.j. 6 As 46/2008, ze dne 22. září 2011, č.j. 6 As 28/2011, č.j. 6 As 29/2011 a řada dalších).

Poskytovatel tedy ve svém vyjádření naznačil, že Rada od něj vyžaduje uvedené informace primárně z toho důvodu, aby jej následně mohla ve správním řízení potrestat. Tuto domněnku se Rada snažila vyvrátit argumentací, že sběr údajů o plnění evropských kvót probíhá především z důvodu že, tyto údaje jsou dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., povinnou součástí výroční zprávy Rady (Rada je povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která obsahuje informaci o podpoře evropské tvorby a o důvodech případného nedosahování stanovených podílů v televizním vysílání, včetně informace o podpoře tvorby evropských děl při poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání). Obdobnou povinností je pak Rada svázána i ve vztahu k Evropské komisi, které je povinna v pravidelných intervalech předkládat zprávu o podpoře evropské tvorby v televizním vysílání a služeb na vyžádání.

⁷ Rozsudek Městského soudu ze dne 23. června 2016, sp. zn. 8A 57/2016

Rada se důrazně ohrazuje proti námitce obviněného, že by se snad vůči němu měla dopouštět nedovolené provokace. Rada tedy nesouhlasí s tvrzením obviněného, že se dopouští vůči němu provokací, či šikanózního výkonu práva, když po něm vymáhá povinnost stanovenou zákonem.

Obviněný dále ve svém vyjádření namítá, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016-39, na které Rada v odůvodnění zahájení řízení o přestupku odkazuje, není na toto řízení aplikovatelné, neboť byly vydány před rekonstrukcí správního trestání účinnou od 1. července 2017. Obviněný popisuje, k jakým významným změnám v právní úpravě přestupků došlo a dovozuje, že s ohledem na zásadní změnu právní úpravy správního trestání není možné aplikovat závěry starší judikatury na současné právní poměry.

Rada je toho přesvědčená, že závěry citované z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu jsou nadále použitelné i po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Povinnosti týkající se evropské tvorby nebyly novým přestupkovým zákonem nijak dotčeny a nová právní úprava nepředstavuje žádnou významnou diskontinuitu s předchozí úpravou, ani zásadní hodnotovou změnu ani co se týče principu zákazu nucení k sebeobviňování. Koneckonců ani sám obviněný ve svém vyjádření neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily pro nemožnost aplikace závěrů starší judikatury.

Obviněný dále doplňuje, že i bez výše uvedeného by Radou citované soudní rozhodnutí z roku 2016 nebylo aplikovatelné, neboť řešila otázku již existujících dokumentů, naproti tomu dokumenty, které po poskytovateli vyžadovala Rada, neexistují a obviněný by je musel ad hoc vytvořit. Ani s touto argumentací se Rada neztotožňuje a nesouhlasí ani s tím, že by ve svém „Dotazu k plnění povinností“ ze dne 9. ledna 2024, vznášela jakékoli specifické požadavky. Rada pouze výslovně následovala znění ustanovení **§ 7 zákona odst. 3 z. č. 132/2010 Sb.**, které uvádí, že *Poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání je povinen do 30 dnů ode dne uplynutí sledovaného období předložit Radě zprávu o plnění povinností podle odstavce 1, a nesplní-li ve sledovaném období povinnosti podle odstavce 1, je povinen předložit Radě rovněž odůvodnění, proč tak neučinil.*

Poskytovatel má tedy přímo ze zákona plynoucí povinnost předkládat Radě údaje týkající se evropské tvorby, a nejedná se o žádné „specifické požadavky správního orgánu“. Rada pravidelně na přelomu kalendářního roku obesílá poskytovatele avmsnv a provozovatele televizního vysílání s dotazem k plnění povinností týkajících se evropské tvorby, což je de facto projevem její dobré vůle a vstřícného přístupu, neboť povinnost poskytovatelů a provozovatelů předložit údaje vyplývá přímo ze zákona, aniž by Rada byla povinna je o to výslovně žádat.

Obviněný opakovaně namítá, že Rada si může údaje o plnění kvót obstarat ze své úřední činnosti. Obviněný v závěrečném vyjádření ze dne 22. října 2024 zrekapituloval, že *veškeré informace, jejichž poskytnutí správní orgán žádá, jsou přímo zjistitelné z audiovizuální mediální služby obviněného.* Jinými slovy tedy obviněný vlastně osočuje Radu, že když po něm vyžaduje plnění zákonných povinností, postupuje v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož Rada po něm požaduje součinnost, přičemž dle obviněného *Radě nic nebránilo v tom, aby se k požadovaným podkladům dostala sama.*

Obviněný zřejmě opomenul skutečnost, že Rada se zaobírá i jinými poskytovateli avmsnv a provozovateli televizního vysílání, než je společnost Barrandov Televizní Studio a.s. Kdyby tento způsob kontrolní činnosti Rada zvolila, neměla by šanci obsáhnout a získat požadované

informace, jelikož způsob tohoto monitoringu by byl nevhodný a neefektivní. I pokud by Rada předmětné údaje byla schopna shromáždit ze své vlastní úřední činnosti, nikterak to nezbavuje provozovatele povinnosti je Radě poskytnout. Tím, že Rada požaduje po obviněném předmětné údaje, není ze strany Rady nijak šikanózním jednáním, Rada pouze jedná dle dikce zákona č. 132/2010 Sb. a č. 231/2001 Sb.

S ohledem na vše shora uvedené Rada naznala, že poskytovatel nebyl oprávněn odepřít poskytnutí informací o plnění zákonného podílu evropské tvorby, přičemž jeho jednání tak naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. e) zákona č. 132/2010 Sb. Rada proto rozhodla uložit poskytovateli pokutu.

Určení výše sankce:

Dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. e) zákona č. 132/2010 Sb., se poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 7 odst. 1 nebo 3.

Dle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 132/2010 Sb., lze za přestupek podle odstavce 1 písm. e) uložit pokutu do 1 000 000 Kč.

Při určení druhu a výměry správního trestu podle § 37 písm. a) a g) zákona č. 250/2016 Sb. se přihlédne k **povaze a závažnosti přestupku, u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti.**

Dle § 38 zákona č. 250/2016 Sb. je povaha a závažnost přestupku dána zejména

- a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,*
- b) významem a rozsahem následku přestupku,*
- c) způsobem spáchání přestupku,*
- d) okolnostmi spáchání přestupku,*
- e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku,*
- f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,*
- g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku*

Dle ustanovení § 39 zákona č. 250/2016 Sb., jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel

- a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých,*
- b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost,*
- c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu,*
- d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo*
- e) spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném.*

Dle ustanovení § 40 zákona č. 250/2016 Sb., jako k přitěžující okolnosti se přihlédně zejména k tomu, že pachatel

- a) spáchal přestupek tak, že využil něčí bezbrannosti, podřízenosti nebo závislosti na jiné osobě,*
- b) spáchal více přestupků,*
- c) spáchal přestupek opakovaně,*
- d) zneužil ke spáchání přestupku svého zaměstnání, postavení nebo funkce,*
- e) spáchal přestupek jako člen organizované skupiny, nebo*
- f) spáchal přestupek na dítěti, osobě těhotné, nemocné, zdravotně postižené, vysokého věku nebo nemohoucí.*

Povaha a závažnost přestupku jsou v projednávané věci dány dle ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku a konečně délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele.

Jako spíše závažný Rada zhodnotila význam zákonem chráněného zájmu, který mohl být přestupkem ohrožen, respektive možný škodlivý následek přestupku. Takovým následkem je totiž nejen výrazné ztížení, až faktické znemožnění kontrolní činnosti státu nad kontrolovaným subjektem, ale rovněž absence podstatných údajů do výroční zprávy Rady, neboť dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., je Rada povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která obsahuje informaci o podpoře evropské tvorby.

Obdobně budou předmětné údaje absentovat i ve vztahu k Evropské komisi, které je Rada povinna v pravidelných intervalech předkládat zprávu o podpoře evropské tvorby v televizním vysílání a služeb na vyžádání.

Ohledně způsobu spáchání přestupku Rada uvádí, že byl spáchán formou úmyslnou, nikoli pouze nedbalostní. Obviněný na základě předchozího uloženého upozornění na porušení zákona věděl, že neposkytnutím údajů může spáchat přestupek, a pro případ, že jej spáchá, s tím byl srozuměn. **Tuto okolnost tedy Rada byla nucena hodnotit jako přitěžující.**

Co se týče délky doby, po kterou protiprávní jednání (v tomto případě přesněji protiprávní stav) trval, pak Rada konstatuje, že obviněný byl povinen Radě požadované údaje poskytnout do 15. ledna 2024 a nesplnění povinnosti trvalo minimálně do rozhodnutí Rady ve věci samé, tj. do 19. listopadu 2024. Obviněný tak protiprávní stav udržoval dobu nikoliv nepatrnou, což Rada považuje za významně dlouhou dobu, která ve svém důsledku **zvyšuje závažnost jednání obviněného.**

A konečně co se týče povahy činnosti právnické osoby, je nutno uvést, že obviněný si má být jakožto profesionál ve svém oboru vědom svých zákonných povinností ve vztahu k poskytování AVMSnV a tyto povinnosti dodržovat. Obviněný však ke svým povinnostem zjevně přistupuje v rozporu s požadavky odborné péče, neboť ani přes opakované apely Rady (ať už se jedná o první

žádost o poskytnutí údajů z ledna roku 2024 či následně uložené upozornění na porušení zákona se stanovením lhůty k nápravě) své povinnosti poskytnout údaje o evropské tvorbě odmítá dlouhodobě plnit. **Tuto okolnost tak byla Rada nucena hodnotit jako přítěžující.**

Stanovisko samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu spolupracujících samoregulačních orgánů Rada v dané věci neobdržela.

Na základě shora uvedených argumentů Rada shledala jako přiměřené uložit obviněnému sankci ve výši 30 000 Kč. Rada tak poskytovateli uložila sankci při její spodní hranici.

Vzhledem k tomu, že řízení vyvolal účastník řízení porušením své právní povinnosti, uložila mu Rada v souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky, a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. **povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2 500,- Kč.**

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze v souladu s ustanovením § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, podat žalobu k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Podání žaloby má odkladný účinek.

Ing. arch. Václav Menci
předseda Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání
elektronicky podepsáno